

(γράφει ο Θωμάς Στ. Γκίνης)

(Παλιές Μαργαριτιώτικες Οικογένειες)

Η Οικογένεια Μέξη του Μαργαριτίου

(Αφιέρωμα στον Προφέσσορα Μηχανολόγο/Αεροναυπηγό κ. Νικόλαο (Ansgar) Μέξη).

Στο πέρασμα των αιώνων, μια απο τις παλιές οικογένειες που εγκαταστάθηκαν στο Μαργαρίτι, ήταν και η οικογένεια Μέξη. Οι Μέξηδες κατάγονταν απο το Κάτω Λάμποβο της Βορείου Ηπείρου, που οι ρίζες τους φτάνουν έως τις σταυροφορίες του 1204 μας πληροφορεί η κυρία Τούλα-Όλγα Στεφανίδου, σε παλαιότερη δημοσίευση της στα Νέα του Μαργαριτίου αρ. Φύλλου 9 σελίδα 2, Νοέμβρης 1982.

Σύμφωνα με πληροφορίες που μας δίνει ο Καθηγητής κύριος Νικόλαος Μέξης, το όνομα των Μέξηδων απαντάτε στην ιστορία απο τον 7 αιώνα. Στο πέρασμα των αιώνων, το όνομα των Μέξηδων έχει καταγραφεί στην ιστορία ως μια οικογένεια που ανέδειξε λαμπρούς επιστήμονες ιδιαίτερα στην ιατρική που συνεχίζουν να διαπρέπουν μέχρι σήμερα.

>>Μέξης θα πεί γιατρός στην Ιλλυρική διάλεκτο, λέει ο Καθηγητής Νικόλαος Δ. Μέξης, και προσθέτει ότι ο Βασιλιάς Πύρρος είχε προσωπικό γιατρό κάποιον Μέξη! Ένας απο τους τρεις διασημότερους γιατρούς του Αλή Πασά, ήταν ο Λαμποβίτης Ευάγγελος Μέξης (1758-1818) <<.

Από αυτή την οικογένεια προέρχονται επίσης Καθηγητές Πανεπιστημίων, Καπεταναίοι της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 όπως ο Φιλικός Ιωάννης Μέξης που κατέφυγε στις Σπέτσες στις αρχές του 1700 καταγόμενος απο το Λάμποβο της Βορείου Ηπείρου, μέλη της Φιλικής Εταιρίας, Προεστοί στα νησιά Ύδρα και Σπέτσες. (Βλέπε Μουσείο Χατζή Γιάννη Μέξη στις Σπέτσες.) Επόμενο ήταν, αυτή η επιφανής οικογένεια, να συγγενεύει με μεγάλα ονόματα άλλων επιφανών οικογενειών, όπως του Εθνικού Ευεργέτη Ηπειρώτη Ευαγγέλου Ζάπα, που η μητέρα του ήταν η **Σωτηρία Μέξη** και είχε παντρευτεί τον Βασίλειο Ζάπα.

Για το πότε ακριβώς εγκαταστάθηκαν οι Μέξηδες στο Μαργαρίτι, δεν γνωρίζουμε με ακρίβεια. Όπως μας βεβαιώνει ο διακεκριμένος Καθηγητής Μηχανολόγος Αεροναυπηγός του Πανεπιστημίου του Mannheim κύριος Νικόλαος Δ. Μέξης, ο οποίος είναι δισέγγονος του γιατρού Δημητρίου (Παναγιωτίδη) Μέξη που είχαμε στο Μαργαρίτι στις αρχές του 1900, οι Μέξηδες βρίσκονταν στο Μαργαρίτι το έτος 1887. Τις ίδιες πληροφορίες μας δίνει και η κυρία Τούλα-Όλγα Στεφανίδου Μαλακάτα, στο βιβλίο της (Μαργαρίτι Γενέθλια Γη, σελ. 7).

Prof. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΜΕΞΗΣ

Οι πρόγονοι του Προφέσορα Νικολάου Δημ. Μέξη, στο Μαργαρίτι ήταν:

Δημήτριος (Παναγιωτίδης) Μέξης

<< Ο Δημήτριος Παναγιωτίδης Μέξης γεννήθηκε στο Λάμποβο της Βορείου Ηπείρου το 1855. Πατέρας του ήταν ο Απόστολος Γ. Παναγιωτίδης – Μέξης (1825-1879) γιατρός στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Ο Δημήτριος είχε άλλα δύο αδέρφια τον Αλέξιο και τον Σπύρο και μια αδελφή την Αργυρώ. Τελειώνοντας το δημοτικό σχολείο, με οικονομικές δυσκολίες εφοίτησε στα Ιωάννινα. Έλαβε το δίπλωμα της ιατρικής το 1883 και την ίδια χρονιά έγραψε για Διδακτορικό δίπλωμα με θέμα (εξ ανωμαλιών της πυέλου). Αναγνωρίζοντας το πτυχίο του στην Κωνσταντινούπολη παίρνει την άδεια ασκήσεως του επαγγέλματος σε όλη την τουρκική επικράτεια.

Έρχεται στην Θεσπρωτία όπου υπηρέτησε ως Δημαρχιακός γιατρός στο Μαργαρίτι, την Πάργα, την Παραμυθιά (1887- 1902 και τελικά από το 1903 ξανά στο Μαργαρίτι. Απεβίωσε στη γενέτειρα του όπου είχε ταξιδεύσει για λίγες εβδομάδες νωρίτερα, το 1910. Οι σεισμοί της Παραμυθιάς κατέστρεψαν ολοκληρωτικά τη Δράγανη και το Καρβουνάρι το 1895. Το Δημαρχείο Παραμυθιάς με προϊστάμενο τον Χουσεΐν Εφέντη στέλνει για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των τραυματιών τους Δημαρχιακούς γιατρούς της Παραμυθιάς, τον Δημήτριο Παναγιωτίδη-Μέξη και τον Τελιάτ Εφέντη των Ιωαννίνων που έφτασαν την άλλη μέρα, στους σεισμοπληγέντες κατοίκους.

Ο Δημήτριος Μέξης αφιέρωσε όλη του τη ζωή στην έρευνα του αρχαίου χώρου, στην Ιστορία, Γεωγραφία και Εθνογραφία. Υπήρξε μέγας ερευνητής του ιστορικού και αρχαιολογικού ενδιαφέροντος. Μελέτησε τα μοναστήρια του Γηρομερίου και Ραγίου, τη μονή Βέλλιανης και τα Πελασγικά Τείχη στην αρχαία Φωτική. Το 1906, ο Δημήτρης Μέξης, αρχαιολόγος και γιατρός στην Παραμυθιά, ανακάλυψε μια επιγραφή η οποία έφερε τις λέξεις:

«Συνέδριον των Φωτικήσσιων».

Το 1906 βρέθηκε και η δεύτερη επιγραφή, η οποία είναι γραμμένη στην Ελληνική γλώσσα. Το περιεχόμενο της, είναι το κάτωθι ψήφισμα των πολιτών της Φωτικής:

**ΤΩ ΚΡΑΤΙΣΤΩ ΑΙΛΙΩ ΑΙΛΙΑΝΩ ΕΠΙΤΡΟΠΟ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΚΑΙ
ΠΑΝΝΟΝΙΩΝ ΑΛΛΑ ΓΑΡ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ ΚΝΗΝΣΕΙΤΟΡΙ
ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΝΩΡΙΔΟΥ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΦΩΤΙΚΗΣΙΩΝ ΤΩ
ΕΥΕΡΓΕΤΗ Ψ-ΗΦΙΣΜΑΤΙ- Φ-ΩΤΙΚΗΣΙΩΝ-**

Μελέτησε επίσης την κοινωνική και ιδιωτική ζωή των Θεσπρωτών, όπως: Οι Τσάμηδες-Ήθη και Έθιμα.

Έχει καταγράψει πάρα πολλά λαογραφικά της περιοχής Θεσπρωτίας τα οποία δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα Νεολόγος της Κωνσταντινούπολης. Ο Ελληνικός Φιλολογικός Σύλλογος της Κωνσταντινούπολης τον εβράβευσε με δεκάληρο και πολλούς επαίνους. Με το χρηματικό αυτό ποσό σπούδασε και πήρε το δίπλωμα της ιατρικής ο μεγάλος του γιός ο Κωνσταντίνος, ο οποίος εργάστηκε ως άριστος επιστήμων παθολόγος στο Μαργαρίτι και στο Αγρίνιο και σε όλη την περιφέρεια. Στην Παραμυθιά ο Δημήτρης Παναγιωτίδης- Μέξης συνελήφθη από τους Τούρκους και φυλακίστηκε στα Ιωάννινα, διότι

τον ανακάλυψαν που έστειλε άρθρα στην εφημερίδα Νεολόγος Κωνσταντινουπόλεως με το ψευδώνυμο Ασκληπιάδης, πατριωτικού περιεχόμενου για την ελευθερία της πατρίδος του. Κατάφερε να αποφυλακιστεί, καταβάλλοντας τεράστιο οικονομικό ποσό σε λίρες.....>>

Ρώτησα τον Προφέσορα Νικόλαο Μέξη για το επώνυμο (Παναγιωτίδης) που έφερε ο προπάππος του και μου απάντησε: <<-Πριν απο τον προπάππου μου ήταν τρία αδέλφια, οι Παναγιώτης, Γρηγόρης και Θεόδωρος (Θεοδωράκη τον φώναζαν). Ο Δημήτριος λοιπόν που σπούδασε στην Κωνσταντινούπολη, και έγινε γιατρός το 1883, προέρχονταν απο την οικογένεια που απέκτησε ο Παναγιώτης. Αυτός ο Παναγιώτης δεν ξέρω εάν ήταν ο παππούς του Δημητρίου. Επειδή όταν σπούδαζε παρακολουθείτο απο τις Τουρκικές Αρχές, πιθανόν να είχε προσθέσει και το επώνυμο Παναγιωτίδης, δηλαδή το όνομα του πατέρα του. Αυτά μου τα έχει πεί ο παππούς μου που ήταν δικαστικός υπάλληλος (Ειρηνοδίκης) στο Μαργαρίτι και πριν το Μαργαρίτι ήταν Δικαστής (Καδής) στα Ιωάννινα>>.

Πηγές: απο τον Καθηγητή Μηχανολόγο Αεροναυπηγό του Πανεπιστημίου του Mannheim κύριο Νικόλαο Δ. Μέξη, και από το βιβλίο της Τούλας-Όλγας Στεφανίδη Μαλακάτα, (Μαργαρίτι Γενέθλια Γη).

(Η κυρία Τούλα-Όλγα Στεφανίδη, ήταν κόρη του φούρναρη Γιάννη Στεφανίδη στο Μαργαρίτι, το έτος 1920 και μετέπειτα. Τον Δημήτριο Παν. Μέξη, τον είχε παππού, απο την μεριά της μητέρας της, όπως γράφει στο βιβλίο της Μαργαρίτι Γενεθλια Γη, σελ.7. Δηλαδή η μητέρα της η Ανδρομάχη ήταν κόρη του Δημητρίου (Παναγιωτίδη) Μέξη. Ο Ιωάννης Στεφανίδης παντρεύτηκε την **Ανδρομάχη Μέξη-Παναγιωτίδη** και απέκτησαν τρεις κόρες, την Παρασκευή (Βούλη), την Τούλα-Όλγα, και την Καλλιόπη,(Πιπίτσα).)

Ο Δημήτριος Παν. Μέξης άφησε απογόνους τον Κωνσταντίνο, τον Νικόλαο και την Ανδρομάχη, για το όνομα της συζύγου του και άλλων μελλών της οικογένειας του, δεν έχουμε προς το παρόν περισσότερα στοιχεία.

Φωτογραφία (1) απεικονίζεται ο Δημήτριος Π. Μέξης με την σύζυγο του. Η φωτογραφία προέρχεται απο το αρχείο της Τούλας Όλγας Στεφανίδου, και είχε δημοσιευθεί στα Νέα Του Μαργαριτίου αρ, φύλλου 9, σελ. 2, Νοέμβρης 1982.

Δημήτριος (Παναγιωτίδης) Μέξης

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ.ΜΕΞΗΣ

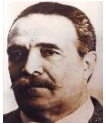
Ένας γιός του Δημητρίου, ο Νικόλαος, ήταν Ειρηνοδίκης στο Μαργαρίτι, στην περίοδο του 1930. Ο Νικόλαος, είχε παντρευτεί την Κερκυραία Ελισάβετ Φράγκου, η οποία ήταν δημοδιδασκάλισσα στο Μαργαρίτι, την περίοδο εκείνη. Από αυτούς προήλθε ο γιός τους Δήμος (Δημήτριος) Μέξης και ο Χριστιανός Μέξης. Ο Χριστιανός είχε παντρευτεί κάποια Άννα καταγόμενη από την Θήβα και απέκτησαν δυο παιδιά τους Κωνσταντίνο και Νικόλαο (σύμφωνα με πληροφορίες του Προφέσορα Νικολάου Δ.Μέξη). Ο Χριστιανός Μέξης διετέλεσε Εργοδηγός στα έργα της Πτολεμαΐδας Κοζάνης και ήταν επίσης Τεχνικός Διευθυντής στην Βιομηχανία Κεράνης. Ο Δικαστής Νικόλαος Μέξης, εκτός από το Μαργαρίτι υπηρέτησε στα Ιωάννινα, και σε άλλες πόλεις της Ελλάδος, ήταν ακριβοδίκαιος στις δικαστικές υποθέσεις και ο κόσμος τιμούσε την δικαιοσύνη που απέδιδε.

Δεν γνωρίζουμε πόσα χρόνια έμεινε στο Μαργαρίτι ο Ειρηνοδίκης Νικ. Μέξης. Πρέπει να έμεινε κάπου στην επάνω πλατεία του Μαργαριτίου. Από πληροφορίες που έχουμε από τον

εγγονό του, τον Προφέσορα Νικόλαο Μέξη, μετά απο το Μαργαρίτι, ο Ειρηνοδίκης Μέξης εγκαταστάθηκε στην Καλλιθέα της Αθήνας. Από πληροφορίες του εγγονού του, του Προφέσορα, μαθαίνουμε ότι και ο Ειρηνοδίκης Μέξης, ακολουθούσε τα χνάρια του πατέρα του, αναφορικά με τις έρευνες σε αρχαιολογικά και ιστορικά θέματα.

Φωτογραφία (2) Νικόλαος Μέξης γιός του Δημητρίου.

Η φωτογραφία προέρχεται απο το αρχείο του Προφέσορα Νικολάου (Δήμου) Μέξη την οποία μας παραχώρησε ο κύριος Μέξης εις μνήμην του παππού του.

Ο Ειρηνοδίκης Νικόλαος Μέξης είχε έναν εξάδελφο τον Απόστολο Μέξη, Ο Απόστολος στην δεκαετία 1950-1960, ίσως και παλαιότερα ήταν ο τελευταίος Πρύτανης της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης της Κωνσταντινούπολης μου είπε ο Προφέσορας Ν. Μέξης στη συνάντηση που είχαμε. στις 16-07-2015.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ και ΔΗΜΟΣ ΜΕΞΗΣ

Η φωτογραφία (3) απεικονίζεται ο Νικόλαος Μέξης μαζί με τον γιό του Δήμο (Δημήτριο) και προέρχεται απο το αρχείο του Προφέσορα Νικολάου Μέξη. Όπως μου είπε ο Προφέσορας κ. Μέξης, είναι βγαλμένη στο κέντρο της Αθήνας, την εποχή που ο Δήμος ήταν φαντάρος.

ΔΗΜΟΣ (ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ) Ν. ΜΕΞΗΣ

Η φωτογραφία (4) που απεικονίζεται ο Δήμος Μέξης, προέρχεται απο τα Νέα του Μαργαριτίου.

Ο Δήμος (Δημήτριος) Μέξης ήταν γιός του Νικολάου και της Ελισάβετ, γεννήθηκε στο Μαργαρίτι και τα πρώτα γράμματα τα έμαθε εκεί. Κατόπιν ακολουθώντας τις μεταθέσεις του πατέρα του, βρέθηκε στα Ιωάννινα, και μετέπειτα στην Αθήνα, όπου σπούδασε και πήρε το πτυχίο του Δικηγόρου. Είχε παντρευτεί την Ελληνορουμάνα Αρετή, η οποία

προέρχονταν απο την ελληνική παροικία στο Πλοέστι της Ρουμανίας. Σύμφωνα με μαρτυρίες του γιού του Νικολάου, ο Δήμος Μέξης ήταν οργανωμένος στο ΕΑΜ ΕΛΑΣ και είχε γράψει πολλά βιβλία. Ο Δήμος Μέξης απεβίωσε στην Αθήνα παραμονή Χριστουγέννων το έτος 1980.

Για τον Δήμο Μέξη έγραψε η Τούλα-Όλγα Στεφανίδου:

<< Ο Δήμος Μέξης ήταν γιός της Ελισάβετ και του Νικολάου Μέξη. (Η μητέρα του η Ελισάβετ Φράγκου κατάγονταν απο την Κέρκυρα και εργάζονταν στο Μαργαρίτι ως Δημοδηδασκάλισσα και ο πατέρας του Νικόλαος Μέξης ηταν Ειρηνοδίκης στο Μαργαρίτι. Γέννημα και θρέμμα της Θεσπρωτικής γης, προέρχονταν απο την ιστορική οικογένεια των Μέξηδων του Κάτω Λαμπόβου της Βορείου Ηπείρου, που οι ρίζες της φτάνουν έως τις σταυροφορίες του 1204. Τα πρώτα γράμματα τα έμαθε στο Μαργαρίτι καθώς και ο αδελφός του. Αργότερα η οικογένεια φεύγει γιατί ακολουθεί τις μεταθέσεις του πατέρα του. Στα Γιάννενα στη Ζωσιμαία Σχολή παρακολουθεί μαθήματα του Γυμνασίου και στην Αθήνα σπουδάζει νομικά, οικονομικές και πολιτικές επιστήμες όπου απο το 1945 δικηγορεί. Στα Ελληνικά Γράμματα έκανε τις πρώτες του εμφανίσεις μετά την λήξη του 2ου παγκοσμίου πολέμου. Έγραψε σε διάφορα Περιοδικά και εφημερίδες όπως στο Νομικό Βήμα, στην Επιθεώρηση Τέχνης, στην πολιτική και οικονομική έρευνα, στην Αυγή, και στην Καθημερινή.

Εκδίδει μαζί με τον πατέρα του το βιβλίο ο Ειρηνοδίκης το έτος 1955 και σε β)έκδοση το έτος 1969. Το 1962 εκδίδει το βιβλίο, (το Δίκαιο του Αυτοκινήτου), ακολουθούν: το Δικαίωμα Αντίστασης του Κυπριακού Λαού στην καταπίεση. Ο ιστορικός Γιάννης Κορδάτος, έγραψε για τον Δήμο Μέξη:

<<Η Αυτοκριτική με το ψευδώνυμο Θεσπρωτός και το 1978 (Η Μάνη και οι Μανιάτες), είναι τα τελευταία απο τα βιβλία του που είδαν το φώς γιατί άφησε υλικό για έκδοση>>.

Πολυγραφότατος ξόδευσε περισσότερο χρόνο στο γράψιμο παρά στο επάγγελμα του.

Αδιαφορούσε για υλικά αγαθά και χαιρότανε τη μόνη του περιουσία όπως έλεγε τη βιβλιοθήκη του με τους έξη χιλιάδες τόμους. Οι δικοί του σύντομα θα εκδώσουν ένα βιβλίο για τον Κ. Παλαμά και άλλο για τον Θουκυδίδη.

Το πρώτο μέρος απο το βιβλίο "Η Μάνη και Μανιάτες", (διότι θα ακολουθήσει και δεύτερο) πολύμοχθο και υπεύθυνο έργο, που τον κατέταξε στους Μανιατολόγους και όπως ο ίδιος έγραφε: (Έχω την αγαθή τύχη να είμαι Μανιατόγαμπρος), και οι άγραφοι Νόμοι της Μάνης αναγνώριζαν στους Μανιατόγαμπρους δικαιώματα θετού τέκνου, για αυτό σαν ακριβογιά της, τον μοιρολόγησε η Μάνη τον εκλεκτό της Δήμο Μέξη. Στους Μαργαριτιώτες άγνωστος ο ίδιος και το έργο του, μένει το χρέος να τον μάθουν απο τα βιβλία του. Ολότελα ξεκομμένος προσπαθούσε τελευταία, ταξιδεύοντας για την Κέρκυρα να ψάχνει στα ερείπια των σπιτιών του Μαργαριτίου να βρεί το δικό του πατρικό σπίτι. Το επιχείρησε δυο τρεις φορές, άγνωστος, ανάμεσα σε γνωστους χωρίς να τα καταφέρει. Όταν σε φωτογραφία του δείξαμε τα απομεινάρια απο τα ερείπια και άρχισαν οι μνήμες να ζωντανεύουν, πέταξε ο νούς και η καρδιά του ως εκεί, στο σπίτι το συνεχόμενο με των Ζακαίων με τη στενή είσοδο τη μαντρωμένη και την κληματαργιά στην άκρη.

Έδειξε ευχαριστημένος και κατατοπισμένος και θα ξαναπερνούσε. Δεν πρόλαβε. Όρθιο τον βρήκε ο θάνατος παραμονή Χριστουγέννων το 1980. Λίγα κυκλάμινα και ζουμπούλια απο

τη Μαργαριτώτικη γη στη μνήμη του Δήμου Μέξη του Θεσπρωτού.

Τούλα-Όλγα Στεφανίδου-Μαλακάτα>>.

(Εμείς οι Μαργαριτώτες λυπούμαστε που έφυγες γρήγορα και δε σε γνωρίσαμε, Δήμο Μέξη αλλά και γιατί δεν πρόλαβες να πραγματοποιήσεις το όνειρο σου, να γράψεις για το Μαργαρίτι και την Ήπειρο) προσθέτει ο Βαγγέλης Μπακαγιάννης .

Εκτός απο τις πληροφορίες της κυρίας Στεφανίδου Μαλακάτα, είχαμε την ευχάριστη έκπληξη να συναντήσουμε στην Γερμανία, έναν διακεκριμένο και διάσημο απόγονο της ιστορικής αυτής οικογένειας, η οποία ανέδειξε, γιατρούς, δικηγόρους και καθηγητές Πανεπιστημίων όπως ο Prof. Νικόλαος Δ. Μέξης, οποίος κατοικεί στο Μάνχαιμ της Γερμανίας.

Prof. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Ansgar) Δ. ΜΕΞΗΣ
Μηχανολόγος/Αεροναυπηγός

Ο Νικόλαος Μέξης γεννήθηκε στην Αθήνα στις 04.10. του έτους 1947. Τα παιδικά του χρόνια τα πέρασε στην Καλλιθέα Αττικής, και όπως θυμάται, ο παππούς του, του μιλούσε συχνά για την αρχαία Ελλάδα, τους αρχαίους έλληνες φιλοσόφους και για το Μαργαρίτι. Η γνωριμία μας με τον εξαιρετο επιστήμονα Προφέσορα Νικόλαο Δ. Μέξη, έχει ως εξής: Στα μέσα του Ιουνίου του 2015, ο Βασίλης Ι. Γκίνης, πήγε στο νοσοκομείο TeresianHaus του Μάνχαιμ για να επισκεφθεί έναν έλληνα φίλο του, που νοσηλεύονταν εκεί. Δίπλα απο τον ασθενή φίλο του, ήταν και ένας ακόμη μεσήλικας κύριος, και ο Βασίλης πρόσεξε ότι το προσωπικό του νοσοκομείου, τον αποκαλούσε (Χέρ Προφέσορ). Ο Βασίλης, ευχήθηκε και σε αυτόν στα γερμανικά, καλή ανάρρωση, και ο φίλος του, του είπε: <<Μιλάει ελληνικά>>. Ο μεσήλικας ασθενείς ρώτησε τον Βασίλη απο πιο μέρος κατάγεται, και ο Βασίλης του απάντησε, ότι:<<είμαι απο το Μαργαρίτι>>. Τότε ο ασθενείς του είπε ότι: << εγώ ονομάζομαι Νικόλαος Μέξης, και ο παππούς μου είχε σπίτι στο Μαργαρίτι>>... εννοώντας τον ειρηνοδίκη Νικόλαο Μέξη, ο οποίος ήταν στο Μαργαρίτι το 1930.

Επειδή ο Βασίλης δεν γνωρίζει για τις παλιές οικογένειες του Μαργαριτίου, είπε στον κύριο Μέξη, ότι: δεν γνωρίζω κάτι για το όνομα, αλλά, σίγουρα θα γνωρίζει ο θείος μου ο Θωμάς, που ασχολείται αρκετά με τα ιστορικά της περιοχής μας. Έτσι λοιπόν, ο κύριος Μέξης, έδωσε το τηλέφωνο του στον Βασίλη, και στη συνέχεια, επικοινωνήσα εγώ μαζί του.

Αφού τα είπαμε για αρκετή ώρα τηλεφωνικά, με κάλεσε στο σπίτι του, να τον επισκεφθώ, για να συζητήσουμε καλύτερα τα θέματα που μας ενδιέφεραν. Πριν τον επισκεφθώ του έστειλα ορισμένα ιστορικά στοιχεία που έχω αναρτήσει στην ιστοσελίδα μου , για να τα διαβάσει. Ο κύριος Μέξης αφού είδε τα γραφόμενα στην ιστοσελίδα, με ευχαρίστησε κατενθουσιασμένος, λέγοντας μου:

<< Για τρεις ημέρες διαβάζω την θαυμάσια ιστοσελίδα σου για το Μαργαρίτι, η οποία

πλημμυρίζει απο αγάπη για τον τόπο σου >>....

Στις 18 του Ιουνίου, επισκέφθηκα τον Προφέσορα Νικόλαο Μέξη, στην πρώτη μας συνάντηση παρίστατο και η πρωτότοκη κόρη μου η Μαρίνα, για να μας βοηθήσει στις αντιγραφές του τεράστιου βιογραφικού του, το οποίο μας παρέδωσε, με την εντολή να χρησιμοποιηθούν ορισμένα ιστορικά θέματα που αφορούν τους προγόνους του και την επαγγελματική του σταδιοδρομία.

Ο Νικόλαος Μέξης σύμφωνα με τα στοιχεία της βιογραφίας του, στην παιδική του ηλικία βρίσκονταν τότε στο Μόναχο, τότε στην Ελβετία, και τότε στην Αθήνα. Στην Ελβετία, όπου σπούδαζε και εργάζονταν παράλληλα, έδειξε τις ικανότητες του, πέρνωντας πάντα άριστα στις βαθμολογίες. Στη συνέχεια συνέχισε τις σπουδές του στο Darmstadt της Γερμανίας, και σε ηλικία 27 ετών, πήρε το Δίπλωμα του Προφέσορα ως Μηχανολόγος Αεροναυπηγός. Τότε ο πατέρας του, του χάρισε ένα παλιό σπαθί, που είχε στο Μαργαρίτι το οποίο προέρχονταν απο τα χρόνια της τουρκοκρατίας όπως έλεγε, ως ένδειξη ευγνωμοσύνης για την σπουδαία επιτυχία του στον τομέα της Αεροναυπηγικής. Παντρεύτηκε τέσσερις φορές και έχει συνολικά πέντε παιδιά.

Δίδαξε σε διάφορα Πανεπιστήμια της Γερμανίας, και παράλληλα, ήταν σύμβουλος της Καγκελαρίας, σε θέματα Αεροναυπηγικής, σύμβουλος της Ελληνικής Κυβερνήσεως απο το έτος 1980 έως το 2004, και επίσης σύμβουλος της Αλβανικής Κυβέρνησης.

(Όπως μου είπε κατά την συνομιλία μας, όταν επισκέφθηκε την Αλβανία, και βρέθηκε με τον πρώην πρωθυπουργό της Αλβανίας Αλέξανδρο Μέξη, του υπενθύμισε ότι ήταν συγγενείς μεταξύ τους, και ο Πρωθυπουργός (χριστιανός στο θρήσκευμα), συμφώνησε καταφατικά χαμογελώντας).

Ο Προφέσορας Μέξης τιμήθηκε απο έξη Χώρες: την Ελλάδα, την Ολλανδία, την Αυστρία, την Κίνα, την Αλβανία και την Γερμανία με τον τίτλο του Επίτιμου Καθηγητή και είχε προταθεί και για το βραβείο Νόμπελ στον τομέα της Αεροναυπηγικής. Κάτοχος δύο Διπλωμάτων Μηχανολόγου και Αεροναυπηγού απο τα Πανεπιστήμια του Darmstadt και του Mannheim. Ήταν ο Ιδρυτής του Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Συντήρησης στο Badenhousen της Γερμανίας.

Ως σύμβουλος σε θέματα Αεροναυπηγικής ο κύριος Μέξης, πρόσφερε τις υπηρεσίες του και στην Αυστρία, την Ολλανδία και πολλές άλλες χώρες, έφτασε μέχρι και στην Κίνα.

Στις 12.09.1977 βραβεύθηκε απο την Ελληνική Ανώτατη Στρατιωτική Ακαδημία με τον τίτλο του επίτιμου Διδάκτωρ Αεροναυπηγικής με τον τίτλο: Καθηγητής Ακαδημαϊκής Σχολής, εφ άπειρω ζωής.

Φωτογραφία (5). Αντίγραφο απο την τιμητική διάκριση της Ελληνικής Ανωτάτης Στρατιωτικής Ακαδημίας προς τον Προφέσορα Νικόλαο Μέξη, στις 12 Σεπτεμβρίου 1977.

Ο κύριος Μέξης, ασχολείτε επίσης με τις αρχαίες γραφές, και όπως μου είπε, έχει αποδικοπωτήσει αρκετές απο αυτές, τις οποίες άλλοι αρχαιολόγοι δεν κατάφεραν να ερμηνεύσουν. Στις διακοπές του, επισκέπτονταν τακτικότερα διάφορες πόλεις της Ελλάδας, όπως η Κέρκυρα, η Κρήτη, η Σύρος, και τα Ψαρά, όπου επισκέφθηκε το μουσείο της Μπουμπουλίνας, και του Μέξη, (ο οποίος ήταν μακρινός συγγενείς του), προερχόμενος απο το Λάμποβο της Βορείου Ηπείρου. Ο Προφέσορας Μέξης, έχει γράψει εκατοντάδες βιβλία, τα οποία δεν περιορίζονται μόνον στην Μηχανική και Αεροναυπηγική, αλλά και ιστορικά, καθώς και με θέματα χορτοφαγίας, όπου αποδεικνύει ότι οι αρχαίοι Έλληνες, ήταν ο πρώτος Λαός που προτιμούσε την χρήση των βοτάνων και των χορταρικών γενικότερα, γνωρίζοντας την αποτελεσματική θεραπεία που προσφέρουν στον ανθρώπινο οργανισμό.

Στην πρώτη μας συνάντηση μαζί του, είχε την ευγένεια και την καλοσύνη να μας χαρίσει απο ένα βιβλίο με το αυτόγραφο του. Είχε επίσης ιδρύσει Ινστιτούτο Αεροναυπηγικών Εφαρμογών στην πόλη του Mannheim και οι πρακτικές του σήμερα εφαρμόζονται σε όλη την υφήλιο.

Φωτογραφία (6) όπου απεικονίζονται επιστημονικά βιβλία απο το Κέντρο Ερευνών του Προφέσορα Νικολάου Μέξη.

Όπως μου αποκάλυψε, απο πληροφορίες που είχε απο τους προγόνους του, ο Βασιλιάς της Ηπείρου, ο Πύρρος, είχε προσωπικό γιατρό, κάποιον Μέξη, και ότι το όνομα Μέξης, στην Ιλλυρική διάλεκτο, σημαίνει γιατρός. Στην εποχή του 1200 μ.χ. έχει στοιχεία για τον Οίκο των Μέξηδων και μάλιστα σαν οικόσημο τους είχαν ένα δακτυλίδι με τον δικέφαλο αετό του Βυζαντίου, με τα φτερά του προς τα επάνω, (ενώ ο δικέφαλος αετός που χρησιμοποιούν οι αλβανοί, έχει τα φτερά του προς τα κάτω).

Φωτογραφία (7), βλέπουμε το δακτυλίδι (οικόσημο) της οικογένειας Μέξη, το οποίο χρονολογείται απο το έτος 1204, όπως μας αποκάλυψε ο κύριος Μέξης.

Όπως βλέπετε και στη φωτογραφία πιο πάνω, ο κύριος Μέξης το φοράει στο δεξί του χέρι. Το δακτυλίδι με τον θυρεό του Βυζαντίου, το κατέχει σήμερα ο κύριος Μέξης, και το φοράει πάντοτε στο μεσαίο του δάχτυλο. Ο Προφέσoras Μέξης, σαν άριστος γνώστης της αρχαίας ελληνικής ιστορίας, (έχοντας στην κατοχή του 12.000 βιβλία, τα οποία είναι σπανιότατα καθότι τα είχαν οι πρόγονοι του), μου εξήγησε, την συγγένεια των αρχαίων Ιλλυρίων και των Ηπειρωτών.

Ζήτησα απο τον κύριο Μέξη να μου δώσει κάποιες πληροφορίες που ενδεχομένως αναφέρονται στην περιοχή Μαργαριτίου, στα παλιά και σπάνια βιβλία που έχει απο τους προγόνους του. Με ρώτησε εάν έχουμε στο Μαργαρίτι βιβλιοθήκη, και εγώ του απάντησα καταφατικά, καθότι είχα φροντίσει να ενημερωθώ απο τον συγγενή μου εκπαιδευτικό Χαράλαμφο Καρδάνη,... ότι στο Λύκειο Μαργαριτίου έχουμε βιβλιοθήκη ανεγνωρισμένη απο το Υπουργείο Παιδείας..., όπως μου είπε ο Μπάμπης.

Η απάντηση του κυρίου Μέξη ήταν η εξής:

<<Η τεράστια συλλογή βιβλίων που είχε στην κατοχή της η οικογένεια Μέξη και αριθμεί 12.000 βιβλία περίπου, που δημιουργός της ήταν ο προπάππος μου ο Δημήτριος Παναγιωτίδης Μέξης, εξακολουθεί και υπάρχει. Σήμερα κατά κάποιο τρόπο είναι διαμελισμένη θα έλεγα, καθώς τα μέλη της οικογένειας αυξήθηκαν. Τα βιβλία που έχω στην κατοχή μου και αποτελούν έναν οικογενειακό θησαυρό, ένα μεγάλο μέρος αυτών βρίσκονται στη Σύρο, στο σπίτι της τέταρτης συζύγου μου. Από αυτά, το 90% είναι ελληνικά και τα περισσότερα είναι πολύ παλιά.

Ορισμένα είναι του περασμένου αιώνα. Αυτά τα βιβλία, είναι ποικίλου ενδιαφέροντος όπως ιστορικά που αφορούν την Ήπειρο και την Ελλάδα γενικότερα, ορισμένα αναφέρονται στην αρχαία Ελλάδα, και στην αρχαία Μυθολογία, ορισμένα είναι Γεωγραφικά, Νομικά, και πολλών άλλων θεμάτων.

Λόγο της μεγάλης ποσότητας, αρχικά είχα σκεφτεί να τα παραδώσω σε κάποια βιβλιοθήκη της Σύρου. Τώρα όμως που εμφανίστηκες εσύ, άλλαξα γνώμη, εγώ δεν έχω καμιά δουλειά με την Σύρο, και αποφάσισα να τα παραδώσω στη βιβλιοθήκη του Μαργαριτίου, στην

μνήμη του προπαππού Νικολάου Δ. Μέξη. Το πρόβλημα είναι ότι είναι πάρα πολλά. Βρίσκονται συσκευασμένα σε χαρτόκουτες στο υπόγειο του σπιτιού, στην τοποθεσία Ποσειδώνια της Σύρου, κοντά στο αεροδρόμιο>>.

Στην παρατήρηση μου ότι αυτό θα πρέπει να κατοχυρωθεί επίσημα, μου απάντησε: <<Ασφαλώς και θα γίνει γραπτώς μια εξουσιοδότηση στο πρόσωπο σου, με δύο μύρτυρες, ούτως ώστε, να μπορέσεις να διαλέξεις τα καλύτερα, σε μια ποσότητα 500 έως 700 βιβλίων, και να φροντίσετε να τα μεταφέρεται στο Μαργαρίτι στην βιβλιοθήκη αλλά και στο Μουσείο που υπάρχει εκεί όπως με έχεις ενημερώσει. Εκτός απο αυτό θέλω να κάνω και μια προτομή του προπάππου μου του Δημητρίου και να τοποθετηθεί κάπου στο Μαργαρίτι σε δημόσιο Χώρο. Τα έξοδα της προτομής θα είναι δωρεά απο εμένα όπως και τα βιβλία.>>

Τότε εγώ του πρότεινα, την προτομή να την τοποθετήσουν στο Λαογραφικό μουσείο του Μαργαριτίου, καθότι εκεί η επισκεψιμότητα θα είναι μεγαλύτερη. Ο κύριος Μέξης έμεινε σύμφωνος με την ιδέα αυτή, να μπει η προτομή του προπάππου του στο Μουσείο του Μαργαριτίου. Ο κύριος Μέξης, φέρει επίσης και το όνομα των γερμανών προγόνων του, για αυτό τον συναντούμε και με το όνομα Prof. Νικόλαος Ansgar Δ. Μέξης. Το επίθετο Ansgar, προέρχεται απο τους προγόνους της μητέρας του. Σε τηλεφωνική συνομιλία που είχαμε στις 03-07-2015, ο κύριος Μέξης μου είπε τα έξιεις:

<<...Εγώ είμαι γιός της Αρετής και του Δήμου Μέξη, ο πατέρας μου γεννήθηκε στο Μαργαρίτι και είχε παντρευτεί την Ελληνορουμάνια Αρετή, η οποία προέρχονταν απο το Πλοέστι της Ρουμανίας, που όπως είναι γνωστό εκεί υπήρχε απο παλιά Ελληνική παροικία. Ο πατέρας της μητέρας μου Αρετής (και παππούς μου), ήταν γερμανός και η γιαγιά μου ονομάζονταν Έλενα >>.....

Φωτογραφία (8), στην οποία απεικονίζεται η γιαγιά του Νικολάου Μέξη η Έλενα, απο το Πλοέστι της Ρουμανίας.

ΕΛΕΝΑ (ANSGAR) ΜΕΞΗ

Τα τελευταία τρία χρόνια ο Προφύσορας Μέξης, αντιμετωπίζει σοβαρότατο πρόβλημα υγείας. Στις συναντήσεις που είχα μαζί του, μου είπε ότι: <<Ο χρόνος δεν είναι φίλος μου. Πάλεψα και νίκησα προς το παρόν, ευτυχώς που ο εγκέφαλος μου δεν προσβλήθηκε.....>>. Στην βιογραφία του γράφει ότι: οι Μέξηδες φεύγουν σχετικά νωρίς!

Ζη τον δικό του Γολγοθά, όπως σημειώνει στη βιογραφία του. Το σοβαρότατο πρόβλημα υγείας που αντιμετώπισε, τον εξανάγκασε να αφήσει το Κέντρο Τεχνικών Εφαρμογών

(Ινστιτούτο) σε θέματα Μηχανολογίας και Αεροναυπηγικής που είχε στο Mannheim, το οποίο απαρτιζόνταν από 28 επιστήμονες και βασιζόνταν στη θεωρία της Χρυσής Τομής, όπως μου αποκάλυψε. . Παρόλα αυτά αντιμετωπίζει με στωικότητα και υπερηφάνεια τον Γολγοθά του. Δεν χάνει το κουράγιο του, και είναι πάντοτε πρόθυμος να με βοηθήσει σε ορισμένα ιστορικά θέματα, που χρειάζομαι την πολύτιμη βοήθεια του. Επειδή η ιστορία του Προφέσορα Νικολάου Δ. Μέξη είναι τεράστια, όλα αυτά θα αναρτηθούν αναλυτικότερα στην ιστοσελίδα μου, αφού προηγουμένος θα έχω και συμπληρωματικά στοιχεία τόσο ιστορικής φύσεως, όσο και της ιστορικής οικογένειας Μέξη.

Επιμέλεια και παρουσίαση: Θωμάς Στ. Γκίνης Ιούνιος 2015

Απαγορεύεται η αντιγραφή της παρούσας εργασίας, καθώς και των φωτογραφιών αυτής, χωρίς την έγκριση της ιστοσελίδας μας.

Ο Ιωάννης Θεοδ. Μέξης 1754-1844

(Πηγές από την Βικιπαίδεια)

Φωτογραφία (9) Ο Ιωάννης Θεοδ. Μέξης 1754-1844

Όπως προκύπτει και από άλλες πηγές, οι Μέξηδες κατάγονταν από Ηπειρώτικη οικογένεια. Πατέρας του ήταν ο Θεόδωρος Μέξης, οπλαρχηγός του Λαμπόβου της Ηπείρου. Λόγω των διώξεων των Τούρκων κατέφυγε στο Λεωνίδιο της Κυνουρίας και στη συνέχεια στις Σπέτσες. Ο Ιωάννης ήταν ο πρωτότοκος, νεώτερος αδελφός του ήταν ο Θεοδωράκης Μέξης. Κοντά στα τέλη της δεκαετίας του 1790, ο Ιωάννης Μέξης ταξίδεψε στους Άγιους Τόπους και από τότε πήρε την προσωνυμία Χατζής και αναφέρεται ως Χατζηγιάννης.

Δραστηριοποιήθηκε στο εμπόριο και τη θάλασσα από μικρός με μεγάλη επιτυχία λόγω της ευστροφίας του και του ριψοκίνδυνου χαρακτήρα του. Ο Χατζηγιάννης Μέξης είχε γίνει μέλος της Φιλικής Εταιρείας και ήταν αρχηγός της αριστοκρατικής μερίδας των Σπετσών.

Συμμετέχουν στην Επανάσταση το 1821. Αμέσως μετά την έναρξη της επανάστασης, συμφιλιώθηκε με τον αρχηγό της λαϊκής μερίδας Μπότσαρη και σήκωσαν από κοινού τη σημαία της ελληνικής επανάστασης στις Σπέτσες, προέτρεψε δε την Ύδρα και τα Ψαρά να κάνουν το ίδιο και στάθηκε ένας από τους πιο θερμούς υποστηρικτές της και οργανωτές

της. Έβγαλε στον κοινό αγώνα τέσσερα πλοία του, το «Θεμιστοκλής», το «Επαμεινώνδας», το «Λεωνίδα» και το «Περικλής». Ήταν και τα τέσσερα άρτια εξοπλισμένα. Στον αγώνα συμμετείχαν και άλλα πλοία του Μέξη, στα οποία είχε μερίδιο.

Διακρίθηκε όμως και για την επιβλητική εκτιμώμενη φυσιογνωμία του, την αποφασιστικότητά του, τη δραστηριότητά του και το θάρρος του. Πήρε προσωπικά μέρος στις διάφορες μάχες και ήταν πληρεξούσιος στην Α' Εθνοσυνέλευση Επιδαύρου και στην Β' Εθνοσυνέλευση Άστρους. Όταν τέλειωσε η Επανάσταση, εκλέχτηκε σύμβουλος Επικρατείας, γεροϋσιαστής και πληρεξούσιος από τις Σπέτσες. Ο Όθωνας τον τίμησε με το παράσημο του Χρυσού Σταυρού. Πέθανε το 1844.

Όταν έχτισε το αρχοντικό του κατά το 1795-98, ο Χατζηγιάννης Μέξης ήταν 40 χρονών και η ναυτιλία των Σπετσών σε ανοδική τροχιά. Το έχτισε μακριά από την παραλία, αρκετά ψηλά για να βλέπει όλη τη θάλασσα από την Ύδρα ανατολικά ως την Τσακωνιά στα δυτικά. Πριν μπούμε στο αρχοντικό, περπατήσαμε προς τα αριστερά και εξετάσαμε τη ανατολική πλευρά του. Εδώ βλέπουμε ότι το κτίριο είναι χτισμένο πάνω σε μian ανηφόρα. Το θεμέλιο είναι λοξό μιάς και πατάει σε βράχο και ακολουθεί την κλίση του. Είναι επίσης φαρδύ, πιο φαρδύ από τον τοίχο που χτίστηκε πάνω του, για να διαχέει το βάρος των τριών ορόφων στο έδαφος.

Διακρίθηκε όμως και για την επιβλητική εκτιμώμενη φυσιογνωμία του, την αποφασιστικότητά του, τη δραστηριότητά του και το θάρρος του. Πήρε προσωπικά μέρος στις διάφορες μάχες και ήταν πληρεξούσιος στην Α' Εθνοσυνέλευση της Επιδαυρου και στην Β Εθνοσυνέλευση του Άστρους. Όταν τέλειωσε η Επανάσταση, εκλέχτηκε σύμβουλος Επικρατείας, γεροϋσιαστής και πληρεξούσιος από τις Σπέτσες.

Ο Όθωνας τον τίμησε με το παράσημο του Χρυσού Σταυρού. Ήταν ο πρώτος που ενήργησε για τον ξεσηκωμό των Σπετσών, της Ύδρας και των Ψαρών στην Επανάσταση. Για το σκοπό αυτό διέθεσε πάνω από 700.000 χρυσές δραχμές. Τα πλοία του Επαμεινώνδας, Θεμιστοκλής, Περικλής, πριν ακόμα κηρυχθεί η Επανάσταση είχαν δραστηριοποιηθεί σε πολεμικές ενέργειες κατά των τουρκικών πλοίων. Ο ηρωισμός που έδειξε κατά την διάρκεια της Ναυμαχίας των Σπετσών στις 8 Απριλίου 1822, αναγνωρίστηκε πανελλήνια. Συνέχισε και μετά το τέλος της Επανάστασης την πολιτική του δραστηριότητα, ως σύμβουλος επικρατείας, γεροϋσιαστής, πληρεξούσιος και παραστάτης των Σπετσών.

Πέθανε το 1844 και το 1924 το σπίτι του κρίθηκε ιστορικό κειμήλιο και σήμερα στεγάζει το Μουσείο Σπετσών. Σύζυγός του ήταν η Διαμάντω Μωραΐτη, κόρη του εμπόρου Νικολού Μωραΐτη από την Πελοπόννησο. Είχε εννέα παιδιά: Τέσσερις γιους και πέντε κόρες, με των οποίων τους γάμους ισχυροποίησε τις σχέσεις του με τις περισσότερες Σπετσιώτικες οικογένειες.

Γιόι του ήταν ο Θεόδωρος και ο Νικόλαος, ο Παναγιώτης και ο Γεώργιος. Ο Θεόδωρος έγινε βουλευτής Σπετσών και ο Νικόλαος δήμαρχος Σπετσών γεροϋσιαστής, πληρεξούσιος Σπετσών και υπουργός κατά την έξωση του Όθωνος. Ο Παναγιώτης (1800-1885) συμμετείχε με ιδιόκτητο πλοίο στην επανάσταση και έγινε πρόεδρος της Δημογεροντίας Σπετσών. Για τους γιούς του αναφέρεται ότι είχαν παντρευτεί κόρες των Αναγνώστη, Βασίλη Γκίνη, της Μπουμπουλίνας και των Λαζαράϊων.....

*Ακρόπρωρο του πλοίου Λεωνίδας του Μέξη
Φωτογραφία (10) απο το Εθνικό Ιστορικό Μουσείο Αθήνας*

